

Részlet a regényből

Nem is tudom már, mit érzek, csak azt, hogy nem bírom tovább. Dühös vagyok és tehetetlen, és úgy érzem, bedilizek. Legszívesebben kinyírnám azt a mocskot! Annyiszor visszajátszottam már magamban az egészet. Ahogyan fekszem Balázs kanapéján, és ő egy kicsit se törődik azzal, mit érzek én. Olyan vagyok neki, mint egy tárgy, aki rohadtul nem számít semmit.

Hogy lehet, hogy azt mondom, nem akarom, és ő meg sem hallja? Hogy lehet, hogy nem számít a NEM?! Nem dönthetem el szabadon, hogy megérintheti-e valaki a testem, leveheti-e a ruhám? Nem számít, mit akarok én? Hogy lehet, hogy semmibe vehet, pusztá tárgynak tekinthet engem valaki minden következmény nélkül? Hogy lehet, hogy még neki áll feljebb, és van pofája megkérdezni, miért vagyok szótlan a tetves ebédjükön? A rohadt trógerja! Hogy mer még egyáltalán hozzám szólni, rám nézni, egy asztalhoz ülni velem? Miért nincsen benne semmi büntudat, vagy megbánás, vagy szégyen? Milyen ember az ilyen??? Ember ez egyáltalán???

Persze azt is megtehettem volna, hogy a felesége előtt mondom a szemébe, hogy azért vagyok szótlan, mert megpróbáltál megerősöskölni, te mocsadék! De nem tettem meg. Sajnos. Nem is tudom, miért. Valószínűleg túl gyáva vagyok. Félttem, hogy úgy járnék megint, mint anyával, hogy senki nem hinne nekem.

Persze meglehet, velem van baj, hogy nem értem a dolgokat. Nekem kéne elfogadni, hogy ilyen a világ, ez van. Olvastam a neten, hogy állítólag minden ötödik nővel előfordul élete során, hogy molesztálják. Most akkor mi a francot akarok? Véletlenül éppen én vagyok az egyik peches ötödik. Ez most olyan nagy ügy?

Igen! Igenis nagy ügy!!! Ezt nem lehet senkivel megtenni!!! Ez egy szar világ! Hogy lehet, hogy minden ötödik nővel megtörténik, és mégsem érdekel senkit? Ez ennyire normális dolog? Ez a világ rendje, vagy mi?

Hát én nem akarok ilyen világban élni...

Utálok mindenkit!

Mírának (*a pszichológusnak*) még mindig nem tudom elmondani Mocsokgörényt...

Valahogyan szégyellem az egészet. És úgy érzem, én is bűnös vagyok. Hogy nem kellett volna odamennem, nem kellett volna mosolyognom, nem kellett volna örülnöm, hogy egy ilyen jó pasinak fontos vagyok. (Jó pasi???? Jesszusom!!!!) Nem is tudom, mit képzeltem. Hogyan lehettem ennyire hülye? Észre kellett volna vennem, hogy ő mást akar. A medált sem lett volna szabad elfogadni.

De ami oltári gáz, az az, hogy néha arra gondolok, talán én is akartam, hogy szeressen. Hogy úgy szeressen. Hogy fontos legyek végre valakinek. Hogy tartozhassam valakihez. Hogy igazi nő lehessen, hogy ne kelljen ronda, hájas Gömbinek érezni magam. Nem tudom, mit is gondoltam valójában. De az biztos, hogy nem ilyen végkifejletre számítottam.

Mostanában azon is sokat gondolkodom, hogy Mocsokgörény vajon mióta készült erre az egészre. Hogy már az első perctől tudta, mit akar, vagy csak közben jött meg a hancúrozós kedve? (Mindjárt kidobom a taccsot!) Vajon mindent azért csinált, hogy megszerezzen magának? Igazából sosem szeretett engem, csak azért törődött velem, hogy aztán bejusson a bugyimba? Belegondolni is lehangoló, hogy mindaz, amit én őszinte törődésként és kedvességként éltem meg, talán csak egy ócska trükk volt. Talán egyetlen pillanatig sem érdekelte más, csak a szex?

Sosem csalódtam még ekkorát senkiben.

Vajon minden pasi ezt csinálja?

Bárcsak kitörölhetném az egészet az agyamból egy gombnyomással: delete...

Míra szerint az gyógyít meg, ha megismerem az elrejtett, elhallgatott érzéseimet. Ki kell nyitogatni a fiókokat, és kiönteni minden rosszat, ami ott lapul. És ez sok sírással is jár, de az nem baj. Így tud majd a lelkem meggyógyulni, újra örülni, újra jó dolgokat észrevenni. Mert szerinte nagyon súlyos dolgokon mentem keresztül, amiket nem könnyű megemészteni. Azt is mondta, hogy azért éreztem mindig éhesnek magamat, mert valójában a lelkem éhezett. Szeretetre és törődésre volt éhes, amit nem kaphattam meg, mert olyan volt a család helyzete, hogy nem maradt rám sem idő, sem erő. Apától azért nem, mert túl beteg volt hozzá, anyától azért nem, mert ő maga is teljesen ki volt készülve, valószínűleg még nálam is jobban rettegett. És én ott maradtam szeretet és törődés nélkül éppen akkor, amikor a legnagyobb adagra lett volna szükségem ezekből. És ezt próbáltam az evéssel pótolni. Meglehet. Viszont nagyon jó, hogy ezt most már értem. És már nem gondolom, hogy minden csak azért történt úgy, ahogy történt, mert béna vagyok és nincsen semmi akaraterőm.

Mondjuk, a zabálással most nincsen gondom. Folyton hányingerem van, szóval alig eszem valamit.

Annyira fura, hogy mennyire nem tudunk egymással beszélgetni, ahhoz képest, hogy egy család vagyunk. Vajon ez másoknál is így van? Vagy csak mi vagyunk ennyire nyomoroncok? Valahogy mintha mindenki csak azt figyelné, nehogy rosszat mondjon. Ez a tapintatoskodás totálisan kinyírja az őszinteségnek még a szikráját is. Például pontosan tudom, hogy mama majd meghal, hogy megtudja, miért akartam kinyírni magam. De meg nem kérdezné semmi pénzért. Csak anyát faggatja rólam folyton. Na mindegy. Nekem, mondjuk, nem hiányzik annyira a nagyiékkal a lelki élet, de azért tényleg fura ez így.

Végre elmeséltem Mocsokgörényt Mírának.

Hihetetlenül jó fej volt. Rögtön azzal kezdte, hogy én ne hogy hibáztassam magam bármiben is, mert ez az egész kizárólag Balázs vétke. Ő a felnőtt, neki kellett volna tudnia, mit csinál. Arról nem beszélve, hogy senkinek sincsen joga olyasmit tenni a másikkal, amit ő nem akar. Soha. Azt is mondta, hogy létezik egy telefonszám, amit fel lehet hívni ilyen vészhelyzetekben. Például ha nem mersz róla beszélni a szülődnek, vagy ismerősnek, ahogy én sem mertem, mert az a görény ugye megfenyegetett. És akkor a telefonban egy embernek, aki direkt ezért ül ott, elmondhatod a bajodat, és ő ad neked valami lelki elsősegélyt, vagy mit. Nem a rendőrség, vagy ilyesmi, hanem egy ilyen telefonszolgálatos hely, olyanoknak, akiket molesztálás, vagy bármi efféle bántás ér. Most komolyan! Ilyeneket miért nem mondanak el nekünk az iskolában?

Aztán arról beszéltünk, hogy mit éreztem, amikor elmondtam anyának, és ő nem hitt nekem. Míra szerint meg kéne ezt próbálnom újra. Mondtam neki, hogy szerintem anya közben rájött, hogy igazat mondtam, és most arra vár, mikor akarom újra előhozni a dolgot. Hát, nem tudom. Talán tényleg az volna jobb, ha meg tudnánk ezt végre rendesen, őszintén beszélni.

Ezen még gondolkodnom kell.

Még csak hajnali hat óra, de nem bírtam aludni. Azt hiszem, meg kell próbálnom. El kell mondanom anyának. Tudnia kell, mi történt velem. Végül is ő az anyám, nem igaz?

Reggeli közben mondtam anyának, hogy este majd szeretnék vele beszélni. Erre azt mondta,

jó, hogy mondom, mert ő is akart velem. Szóval este dumálunk!!!

Nem tudom, mi legyen a feljelentéssel. Igazából nagyon is szeretném, ha Mocsokgörény meglakolna. De attól is félek, hogy nem hisznek majd nekem. Meg hogy kifaggatnak újra és újra. És mindent el kell mesélnem százszor. Nem akarok már gondolni rá. Inkább elfelejteném. Kéne valami felejtőpirula. Ezt még nem fedezte fel valaki?